

Vera

PACE

Putea-va ea dura?

St. John Evangelista

Poate religia să garanteze o pace durabilă ?
Ce este „fiara care era și nu mai este și totuși este” ? (Apocalips 17 : 8).

Cine va stabili pacea durabilă și când ?

Răspunsurile pe deplin documentate sunt date în această broșură.

EDITORII

PEACE — CAN IT LAST ? — RUMANIAN
PRINTED IN RUMANIA

Copyright, 1942

și

publicată de către

WATCHTOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY, INC.
Brooklyn, N. Y., U. S. A.

în

Editura Asociației

„MARTORII LUI IEHOVA DIN ROMANIA

Persoană juridică morală

București, 2 — Strada Basarabia No. 38

PACE — PUTEA-VA EA DURA ?

CÂND cei „patru călăreți” își începură raidul lor prin lume în anul 1914, națiunile și popoarele simțiră în mod dureros urmele potcoavelor de oțel ale calului roșu ca focul. Galopul lui turbat a fost prezis în Apocalips în aceste cuvinte : „Și s'a arătat un alt cal, un cal roșu. Cel ce sta pe el a primit puterea să ia pacea de pe pământ, pentruca oamenii să se junghie unii pe alții, și i s'a dat o sabie mare”. (Apocalips 6 : 4). A-

cel raid, care aduse sângerosul războiu mondial, părea să se termine în anul 1918, iar sabia a fost băgată în teacă în pace. O pace permanentă se spera a fi rezultatul. Acum se poate vedea că pacea era numai o încetare de ostilități, un armistițiu prelungit. Calul de foc începu din nou să alerge furios pe pământ, și pacea este luată de pe pământ printr'un războiu total, care lasă în umbră războiul mondial în ce privește mărimea și puterea de distrugere. Visurile nebune ale păcii durabile au fost spulberate printr'o deșteptare bruscă. Pentruce ?

Oameni de afaceri vorbesc despre acest războiu ca despre un războiu pentru dominație mondială. Aceasta este ciocnire violentă între partide pentru două feluri de idei, idei cari nu pot să lucreze pentru vecie alătura pe acest pământ. Ele sunt neîmpăcate, și deaceia crează o casă despărțită a umanității. În vederea a ceace vine peste lume, nimeni să nu creadă că ar face vreun bine ascunzând adevărul dela noi înșine, cugetând că prin innăbușirea adevărului s'ar pregăti calea pentru *adunare* laolaltă în pace. Marele strigăt al națiunilor cari luptă împotriva agresiunilor totalitare, este pentru *libertate*. Marele „Prinț al Păcii” a spus: „Adevărul vă va face liberi”. Fie ca să nu ne fie frică să privim adevărul în față pentru cauza libertății. Adevărul imparțial deci, este, că religia este la rădăcina necazului lumii. Acest fapt iese clar în evidență tuturor aceloră cari doresc să vadă adevărul și să-și îndrepte pașii lor pe calea dreaptă. Nu numai libertatea, ci viața, este cuprinsă în această chestiune.

Studentii atenți ai istoriei sunt de acord că, dela așa-numita „mişcare a reformei”, cu patru veacuri înainte, starea era stabilită și exista, care trebuia în cele din urmă să izbucnească într'un războiu total pentru dominație mondială. Ca rezultat al acelei reforme, organizațiunea religioasă în Anglia, până atunci legată la Roma papală, a fost naționalizată și Britania deveni o națiune independentă de Vatican din punct de vedere religios. Apoi urmă întemeierea și lărgirea imperiului Britanic până la marginile pământului. Acesta a fost un imperiu protestant, și împotriva lui, imperiile catolice ale Spaniei și Franței, loveau cu pizmă în zadar. În plus la aceasta în anul 1776 s'a născut națiunea Americană, o democra-

ție revoluționară, stabilind o separațiune între religie și stat, și deaceea ea era o republică necatolică. Legăturile ei cu Imperiul Britanic au fost naturale, și, în ciuda unor neînțelegeri, acele legături s'au întărit cu timpul și în decursul desfășurărilor mondiale. Astfel, civilizația pe care pământul a cunoscut-o timp de trei sute de ani trecuți a fost ținută împreună și dominată de către două puteri sau idealuri democratice mondiale protestante și necatolice. Pentru acest motiv democrația a fost asociată cu Protestantismul și preoțimea a adus mare prejudiciu împotriva lui în țările catolice.

Până la reformă, singură civilizația catolică domina metodă de viață și regulă cari erau marcate prin guverne absolute, autocrate, sprijinite și binecuvântate de către preoțimea unei Ierarchii totalitare. Acel sistem totalitar-religios, cerea ascultare și supunere necondiționată față de voia Ierarchiei, care nu permitea democrație și nici libertate de închinare în conformitate cu cuvântul scris al lui Dumnezeu. Aceasta explică acțiunea întreprinsă de capul Vaticanului în anul 1849, când invită armatele franceze ca să răstoarne republica, pe care iutorii de libertate Italiani o instalară în Roma în acel an. Aceasta explică tratativele secrete ale Vaticanului prin nunciul său pentru Germania, acum Papă, prin care seful nazist, un catolic botezat, era introdus în putere ca dictator în Germania, în urma cărui fapt a fost încheiat un concordat cu Vaticanul și Republica Germană a fost desființată. Aceasta explică de asemenea, pentruce Vaticanul și Ierarchia lui a aprobat, în Spania și America ridicarea unui rebel, spre a răsturna Republica Spaniolă cu ajutorul dictatorilor nazist și fascist cari aveau relații de concordat cu Cetatea Vaticanului. Aceasta ex-

placă pe mai departe pentruce, după ce Japonezii începură asaltul lor, în 1937, pentru cucerirea Republicii Chineze, Vaticanul trimise instrucțiuni misionarilor lui în China, ca să înduplece pe Chinezi să se supună controlului japonez. Aceasta explică pentruce a fost trădată Republica Franceză în 1940, iar un membru devotat al organizațiunii religioase a fost făcut șeful statului, desființând „Fraternitatea, Egalitatea și Libertatea” și întemeind un stat fascist.

Mai mult încă, aceasta explică pentruce era influența religioasă la spatele Războiului Civil din 1861 și Vaticanul făcu propuneri șefului Confederației, atingând un isbitor punct culminant în asasinarea lui Abraham Lincoln, care nu aparținea niciunei organizațiuni religioase, ci stătea tare lângă Sfânta Biblie. Aceasta explică, în cele din urmă, motivul izbucnirii intoleranței religioase în America în 1940, marele an al lui Hitler, și violența mitocănească atârțată de către zișii religioniști împotriva Martorilor lui Iehova, cari cred în dreptele principii ale constituției acestei Republici (americane) și cari demască planurile și eforturile combinației religioas-totalitare pentru dominație mondială.

Este vital pentru progresul democrației, deci, ca domitorii națiunilor să aibe în vedere adevărurile de mai sus, când ascultă cuvintele unui archiepiscop însemnat din America, care sprijină Cetatea Vaticanului. Vorbind la Columbus, Ohio, în Februarie 1942, despre subiectul „Cum poate să vină pacea în lume”? acest purtător de cuvânt al Ierarchiei zise: „Cel mai de temut dușman al dictatorilor națiunilor și al tuturor guvernelor totalitare este Biserica Catolică. Democrațiile lumii nu au niciun motiv să se teamă de biserică. Istoria nu le dă nicio jus-

tificare pentru suspiciune... Să spunem împreună cu profeticul Papă Leon XIII: 'Christos, Domnul nostru, trebuie să fie restabilit ca domnitor al societății umane'". (Cincinnati *Times-Star*, 24 Februarie 1942). Sfintele Scripturi și faptele istoriei dovedesc că Christos Isus nu a fost niciodată încă „domnitorul societății umane”. Prin urmare, 'restabilirea' propusă înseamnă în realitate restaurarea dominației mondiale a capului religios în Catedrala Vaticanului, care pretinde a fi „reprezentantul lui Christos”. Politica neschimbătoare și scopul acestei foarte puternice organizații religioase, chiar miezul ei, este, **DOMINAȚIE MONDIALĂ** exercitată de către ea ca fiind necesară pentru mântuirea lumii, deoarece ea susține că ea însăși este reprezentanta văzută a împărăției lui Christos. Mijloacele violente, necreștine, întrebuintate de către acea organizație religioasă, spre a-și câștiga poziția de dominație mondială, niciodată nu au lăsat acest pământ să se bucure de pace durabilă.

Profeția inspirată a lui Daniel, capitolul unsprezece, prezintă acest conflict prezent ca un războiu între „regele totalitar dela mieznoapte” și „regele democrat dela miezăzi”. Ea arată spre puterea mondială totalitară ca agresorul care dibuște să obțină controlul mondial la „timpul sfârșitului”. Dela 1914 lumea a fost în „timpul ei al sfârșitului”, cu **SFÂRSITUL FINAL** încă înainte (în urmă). Exact cât timp va continua violentul războiu total. Scripturile par să nu arate. De unii religioniști, acest războiu a fost numit „Armagedon”. Alții, observând că teatrul de luptă se apropie de Megiddo în Palestina, întrebau: „Am ajuns în fața Armagedonului?” Scripturile arată clar că finala bătălie a Armagedonului este una mult mai înspăimântătoare decât o luptă în-

tre „regele dela miazănoapte“ și „regele dela miazăzi“: el este un războiu universal, o luptă între lumi. În ea, întreaga lume rea prezentă va fi nimicită și noua lume a dreptății, pe care Atotputernicul D-zeu o stabilește prin Christos Isus, va aduce pace, prosperitate și viață acestui pământ chinuit de războiu. Deaceea, acest războiu internațional, nu este „bătălia zilei celei mari a Dumnezeu-lui celui Atotputernic“ — Apocalips 16 : 14-16.

Înainte ca Armagedonul să vină, Scripturile arată că trebuie să vină o pace. Deaceea, este potrivit ca problemele unei astfel de păci să fie examinate acum. Probleme de războiu preocupă în prezent națiunile, și niciun creștin adevărat nu va fi găsit în calea acelorora interesați în acestea. Dar după războiu urmează pacea; și într'o cuvântare la Radio în Filadelfia, difuzată în toată lumea, cu privire la conducerea de după războiu, procurorul general al Statelor Unite zise (3 Iulie 1942): „Mi se pare un lucru sănătos că oamenii se cugetă în 1942 la căi și mijloace pentru a câștiga o pace și activează în conformitate cu ideile lor — da, chiar acum, în timp ce războiul urmează încă să fie câștigat. Se pare că în sfârșit am ajuns la convingerea că războiul mondial și pacea mondială nu pot fi despărțite una de alta ca părți ale aceleiași ridicări. Problemele păcii și ale războiului sunt independente“. (New-York Times, 4 Iulie 1942). Scurt timp după aceea, ex-președintele națiunii zise într'o adresă difuzată din San Francisco : „Oricari ar putea fi punctele de vedere modificatoare ale asociațiilor noastre în războiu, Americanii trebuie să-și fi formulat felul de pace, pe care îl doresc. Ei trebuie să-și ridice frunțile sus ÎNAINTE de sfârșitul războiului; altfel alții vor face pacea și nu noi“. (New-York Times,

13 Iulie 1942). In recenta sa carte, despre „problemele unei păci durabile”, este scris: „Scopul acestui războiu, cel mai teribil din ultimele trei veacuri, este a crea o pace durabilă. Noi trebuie mai întâi să câștigăm războiul. Dar noi nu vom câștiga pace durabilă dacă nu ne pregătim pentru ea. Noi ne pregătim pentru ea numai prin discuțiune publică liberă și deplină, prin laboratorul rece al analizelor”. In luna Mai s'a descoperit că agențiile a treizeci și cinci de guverne erau angajate în facerea de planuri pentru după războiu. (Declarat de către T. E. D., 9 Mai 1942). Discuțiuni internaționale, și, de asemenea, forumuri publice, sunt ținute în legătură cu probleme de după războiu.

Prin urmare, chestiunea este una la timp și urgentă: „Pace — pute-va ea dura?” Răspunsul depinde de felul cum sunt rezolvate problemele păcii. Cel mai mare cap religios în „creștinătate” susține că este dreptul său să dețină dominația mondială, și el se străduiește ca să exercite puterea și influența sa la conferința de pace, oferind chiar Vaticanul ca loc unde ea să fie ținută. Din pricina concordatului său cu dictatorul fascist al Romei în 1929, el este acum atât un domnitor lumesc cât și unul religios. Ierarhia și populația religioasă, peste cari el domnește ca Dumnezeu, declară că tratatul de pace din 1919 nu a reușit, deoarece Papa nu a avut nicio atribuție în legătură cu el. El apare acum într'un rol de pace, pregătindu-se pe sine pentru un loc sau voce potrivită în următoarea conferință de pace. Dacă el câștigă acel loc, și dacă este urmat tratatul dela Viena din 1815 în ce privește întâietatea între reprezentanții diplomației, atunci el sau reprezentantul său oficial trebuie să prezideze ca „decanul” tuturor conferențiarilor. Unul dintre

Archiepiscopii americani zicea: „Singura pace durabilă care va restatornici lumea la sănătate și la un simț de demnitate a personalității umane, este pacea Papei Pius XII”. Iar un monsignor într'o cuvântare radiodifuzată din Washington, D. C., zice: „El (adică, Pacelli) al cărui nume își are rădăcina în cuvântul pace, va fi acela, care va restaura pacea lumii; pentru că atunci când vine pacea, ea va veni, nu în modul după cum o așteaptă sau o plănuește lumea, ci într'un mod cu totul nebănuit”. — Mgr. F. J. S., 8 Februarie 1942.

O telegramă a Presei Unite din 15 Iulie, din Vichy, Franța, era, prin urmare, de un deosebit interes pentru Americanii cari cred numai într'o pace prin victorie, și nu într'o pace negociată cu un gangster, telegramă care sună: „Cercurile diplomatice spuneau astănoapte că Vaticanul pregătește o enciclopică de pace, spre a fi publicată pe la mijlocul lui August definind ideile Papei Pius XII ale unei baze pentru o pace negociată și și pentru planul mondial de după războiu”. O știre mai timpurie a Presei Unite din Vichy, care, în mod aparent, avea ceva legătură cu acest raport, fusese complet censurată, afară de declarația că 'nu demult, s'a observat o apropiere demnă de remarcat, între Vatican și puterile neecatoice'. (New-York Times, 16 Iulie 1942). Pe cine cuprind aceste „puteri neecatoice”, poate fi bănuț, când este amintit acest fapt că, în ciuda rupturii dintre Italia și Statele-Unite, secretarul trimisului personal al președintelui activează în acelaș timp ca reprezentant al acestei țări (Italia) pe lângă Vatican.

Oamenii de stat politici ai lumii privesc de asemenea înainte, cu neliniște, spre pace. Unii din ei se tem de pace mai rău decât de războiu, fiindu-le frică de un mare

dezastru de după războiu, șomaj, dislocarea (stricarea) industriei, accidente de comunicații, încurcături în datoria internațională, anarhie și revoluții în diverse locuri, foamete și ciumă, precum și alte rele. Ei speră că greșelile și încurcăturile anului 1919 și a anilor următori, nu vor fi repetate. Este prevăzută o mare agitație spre a „ridica standardul de viață dela un capăt la altul al acestei planete”. Dictatorul nazist a condus hoardele sale înainte în agresiune mondială cu promisiunea de a crea — să-l cităm pe el — „un stat social, care trebuie să fie și va fi un model de perfecțiune în orice sferă de viață”; și Papa a făcut cunoscut lumii un program de cinci puncte pentru pace mondială.

Aceia, cari au vederi democratice, speră într'o formă de State Unite ale lumii, o „familie de națiuni”, o „asociație mondială” bazată pe Națiunile Unite, cuprinzând o „legiune mondială”. Un purtător de cuvânt spune: „O constituție și un guvern internațional vor fi o necesitate de după războiu”. Unii pledează pentru un „Cod mondial al drepturilor”. Alții zic că dovada arată că speranțele lumii sunt îndreptate din nou spre Liga Națiunilor; și un colegiu oficial zice că Curtea Mondială Internațională de Arbitraj trebuie să fie făcută drept cheie într'o Ligă reînviată. Unul dintre membrii cabinetului personal al președintelui zice: „O organizațiune mondială, bazată pe Națiunile Unite, va determina pacea, și lumea de după războiu va fi păzită de puterile aliate”.

Vice-președintele declară: „Veacul... care va veni din acest războiu poate și trebuie să fie veacul omului de rând”; și un alt membru de cabinet prezice „veacul poporului”. Un profesor de economie zice că lumea nouă pe care oamenii speră să o clădească, va fi „lumea omu-

lui de zând". De aceeași mentalitate sunt aceia cari vorbesc despre o „revoluție democratică” în toată lumea. Alții atrag atențiunea asupra marilor greutăți în calea „oricărei încercări de a impune libertatea personală și guverne reprezentative asupra națiunilor”. Faptele indiscutabile vorbesc tare și sunt de acord că marele obstacol spre dominație mondială prin modul de viață democratică, este sistemul religios totalitar cu sediul său principal în Cetatea Vaticanului. Totul în toate, direcțiunea națiunilor este limpede spre federalizarea tuturoră într'un guvern mondial, care va fi mai tare decât oricare parte componentă a lui, având putere ca să impună legi internaționale și să garanteze pacea și securitatea oriunde orintr'o poliție internațională.

Acei domnitori și reprezentanți ai poporului, cari sunt incredințați cu lucrarea de aranjare a stărilor de după războiu, au o foarte mare răspundere, nu numai înaintea poporului, ci, de asemenea, și înaintea marelui Domnitor Universal, Iehova Dumnezeu. Soarta națiunilor și a popoarelor este legată de aceasta. Pe drept, oamenii sunt adânc interesați; ei nu doresc să fie desamăgiți de pacea care va fi făcută. După ce au luptat și au îndurat greu și lipsurile războiului, ei sunt îndreptățiți să știe la ce să se aștepte. Se admite că pace durabilă și o „garanțare a siguranței permanente după războiu”, sunt promise, dorite în mod sincer și plănuite de către oameni sinceri în autoritate. Dar cine poate da asigurarea infailibilă că pacea făcută de către oameni imperfecti, va lucra și va duce la realizarea tuturor speranțelor ținute înainte?

Există numai un singur răspuns autoritativ la această chestiune vitală. Acesta este propriul răspuns infailibil

al lui Iehova Dumnezeu. Răspunsul Său este raportat în sfânta Biblie, cartea care a fost neglijată și nu consultată de către oamenii lumii, în toate propunerile și planurile lor pentru pace. În legătură cu această procedură, scriptura zice: „Cei răi se vor întoarce în iad (în locuința morților, Trad. Nouă Românească), precum și toate națiunile cari uită pe Dumnezeu”. (Psalm 9 : 17). Și, „Multe căi i se par bune omului, dar la urmă duc la moarte”. — Proverbe 16 : 25.

Prin spiritul Domnului Dumnezeu, răspunsul Său este lămurit spre a fi explicat la acest sfârșit al lumii, pentru ca oamenii de bine să poată fi îndrumați spre adevărata pace fără sfârșit și să poată evita cursele nimicirii. Nimic nu ar fi mai presant asupra noastră decât să examinăm răspunsul lui Dumnezeu acum, înainte de a fi prea târziu. Apostolul numește pe Iehova, „Dumnezeul păcii”. (Romani 16 : 20). Prin Fiul iubit, al cărui „nume se va chema... „Prințul Păcii”, Iehova Dumnezeu dă un răspuns direct în ultima carte a Bibliei, carte, despre care Dătătorul ei zice că arată „lucruri cari trebuie să se întâmple în curând”. (Apocalips 1 : 1). Ea arată marele obstacol spre pace durabilă, și cine va stabili pacea dorită, prin îndepărtarea din cale a piedicii de veacuri. Cu privire la partea dominantă a lui Dumnezeu în clădirea păcii, Cel Atotputernic declară, la Isaia 45 : 7 : „Eu întocmesc lumina, și fac întunerecul; Eu fac pace și creez răul (calamitate, necaz); Eu sunt Iehova, care fac toate aceste lucruri”. (Am. Rev. Ver.). Nu poate exista nicio pace durabilă afară de aceea care este făcută și aprobată de El. A fost și va fi din nou greșala oamenilor scurți la vedere, îngâmfăți, de a 'striga Pace'; „când nu există pace”. — Ieremia 8 : 11.

Marea chestiune de discuție, care se ridică peste toate celelalte în importanță, este aceea a DOMINAȚIEI UNIVERSALE. Adică, Cine este suprem în univers și cine-l va stăpâni? Cine este Cel Prea Înalt și Atotputernicul Dumnezeu? Această chestiune de discuție a fost ridicată de către marele rebel și adversar al lui Iehova și care este numit „Satan Diavolul”. Chestiunea care trebuie să fie decisă a fost ridicată de către el în zilele Edenului și aceasta în legătură cu omul perfect de pe pământ. Acum, dela 1914, prin aruncarea afară a lui Satan și a organizațiunii sale de demoni din poziția lor cerească jos pe pământ, chestiunea de discuție a fost dată drept un spectacol și este grăbită spre o dreaptă rezolvare aci pe pământ. Deaceea, marea bătălie a Armaghedonului va fi luptată pe pământ. Prin urmare, aceea bătălie este mai puternică decât un simplu război total între națiuni, și soarta națiunilor va fi hotărîtă de aceea unde sau de a cui parte stau ele în acel conflict universal. Această „bătălie a zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic” va face un capăt întregii discuții despre cine va stăpâni pământul, Iehova Dumnezeu, sau Satan Diavolul.

Potopul din ziua lui Noe era o desfășurare a ceea ce Dumnezeu poate face în bătălia Armaghedonului, și Fiul lui Dumnezeu zise că, 'după cum era în zilele lui Noe, astfel va fi și în zilele Fiului omului'. (Matei 24 : 37-39). Potopul mătură și curăți pământul de toți cei nelegiuți. Pentruce, atunci, nu rămase pământul drept? Deoarece Diavolului și oștilor sale de demoni li s'a permis să rămână; și aceasta o permise Dumnezeu pentruca să încerce integritatea oamenilor față de El. De aceea, când rassa umană începu din nou să se înmulțească, Diavolul

făcu să izbucnească rebeliunea printre oameni, în combaterea legii teocratice a Creatorului omului. Organizațiunea conducătoare în acea smulgere dela supunerea față de legea lui Dumnezeu, era Babilonul religios, care era o organizațiune totalitară fondată de către Nimrod regele ei. Babilonienii îl adorau și îl idolatrizau ca mai puternic decât Iehova. Insemnătatea băstinașă a numelui „Babilon”, sau „Bab-il”, este „Poarta lui Dumnezeu”, referindu-se prin aceasta la Satan Diavolul, ca unul care luptă împotriva dominației universale a lui Iehova. Dar Iehova Dumnezeu numi organizațiunea „Ba-bel”, care înseamnă „confuzie”.

Dela început, Babilonul a fost organizat pentru Satan, „prințul acestei lumi”, și era dușmanul Dumnezeului Celui Prea Înalt, Iehova. De aceea, Babilonul era și este folosit în Biblie ca un simbol al întregii organizațiuni a lui Satan, care este necredinciosul Lucifer. Impotriva domnitorului nevăzut al acelei organizațiuni nelegiuite a fost inspirat profetul lui Iehova, Isaia, să zică: „Tu vei lua acest proverb împotriva regelui Babilonului și vei zice: ...Cum ai căzut din cer, o Lucifer, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor! Tu ziceai în inima ta: Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi șede pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt”. — Isaia 14: 4, 12-14.

Temelia Babilonului din antichitate pe pământ era religia, și religia a fost făcută foarte proeminentă în el, după cum au arătat puternicele lui temple. Domnitorul lui era un devotat practicant al demonismului, și a unit în sine religia și statul. Prin urmare, Babilonul era între-

buițat de asemenea și ca un simbol al aceleia care este lanțul principal sau legătura dintre demonii nevăzuți și oamenii de pe pământ, anume, religia organizată, care este demonism. Faimosul cardinal britanic, Newman, în cartea sa *Incercare de desvoltare*, declară cu sinceritate că organizațiunea sa religioasă încearcă să „transforme chiar și instrumentele și accesoriile închinării la demoni pentru folosința evangheliei” și acele multe formalisme și nimicuri ale religiei, nementionate în biblie, „sunt toate de origine păgână, și sfințite prin adoptarea lor în Biserica (Romano Catolică)”. Sistemele Protestante din Europa apuseană și America recunosc acea organizațiune religioasă ca „mama” lor. În Scriptură, Babilonul este simbolizat ca o femeie necurată, și, în consecință, acelaș simbol se aplică „religiei organizate”. Ținta Babilonului din antichitate era dominație mondială, și și-a găsit cea mai mare împlinire a ei în zilele Regelui Nebucadnețar, puternicul practicant și patron al religiei. Care este astăzi puternica organizațiune religioasă, care are ca țintă declarată a ei dominația mondială și poruncește tuturor oamenilor să fie supuși capului ei religios pentru mântuirea lor? Există numai un singur răspuns, și acesta este: Aceea care este cea mai puternică organizațiune religioasă în „creștinătate” și peste tot pământul. Prin urmare, „religia organizată” a „creștinătății”, atât sistemul mamă cât și fiicele acesteia, se străduiește să ocupe poziția prezisă la Apocalips 17 : 18, 15, care sună: „Și femeia, pe care ai văzut-o, este cetatea cea mare, care are stăpânire peste împărații pământului... Apele, pe cari le-ai văzut, pe cari șade curva, sunt noroade gloate, neamuri și limbi”.

Observă acum răspunsul scriptural la întrebarea no-

stră în legătură cu pacea ca dat de către marele Descoperitor al secretelor din Apocalips, capitolul șaptesprezece. Războiul Mondial a fost oprit în anul 1918. Instrumentul care fusese atunci prescris și pregătit pentru a menține pacea, era Liga Națiunilor cu Curtea ei Mondială la care, hotărît, s'au unit cincizeci și șapte de națiuni ale lumii. Statele Unite nu se uniră cu Liga, dar deveniră un membru al Curții Mondiale și deasemenea semnară Pactul de Pace Kellog din 1928, renunțând la războiu ca un mijloc de rezolvare a controverselor. Această Ligă era adorată de către Consiliul federal protestant al organizațiilor religioase din America ca „expresiunea politică a Impărăției lui Dumnezeu pe pământ”, dar ea nu a fost astfel intitulată de către domnitorul religios din Cetatea Vaticanului. Prin tratatul de pace dela Londra din 1915, între Italia și Britania, ei fusese exclus dela conferința de pace și nu avea nicio parte directă la crearea Ligii Națiunilor. Ea nu era, deci, niciodată populară principalei organizații religioase de pe pământ, deoarece ea nu putea călări pe ea. Istoria ei trecută arată, cu toate acestea, că orice ce ea ar putea folosi, fie acestea chiar și lucrurile proprii ale demonismului, va fi sfințit de ea pentru folosul ei. Sfinți-va ea totuși Liga?

Liga Națiunilor, cu puterea și autoritatea mondială și cincizeci și șapte de membre, era o creatură politică de culoare stacojie, nouă și neobișnuită, dar întruchipând întru totul pe cele șapte puteri mondiale din istoria umană. Ea întrunește deasemenea și moaștele (rămășițele) vii ale tuturor celor șapte. Ea este prin urmare o putere mondială adăugată, cea de a „opta”. În profeția lui Daniel, o creatură sau organizațiune guvernatoare

politică, este simbolizată printr'o fiară. În armonie cu aceasta, Liga Națiunilor este simbolizată, în Apocalips 17 : 3, ca o „fiară de culoare stacojie, plină cu nume de hulă, având șapte capete și zece coarne”. Niciun fel de cununi sau diademe nu sunt menționate ca fiind pe capetele sau pe coarnele ei, deoarece suveranitățile naționale separate sunt cedate în interesul unității mondiale.

În ce privește numele ei de hulă, „hulă” aci înseamnă a atribui oamenilor ceea ce aparține lui Dumnezeu, sau ceea ce singur Dumnezeu cel Atotputernic poate face. În legătură cu această asociere de națiuni, se observă că creatorii și sprijinatorii ei fac promisiuni pentru ea că ea va face ceea ce Cuvântul lui Dumnezeu declară în mod vădit că numai Guvernul sau Impărăția Sa teocratică prin Christos Isus va face. Prin aceasta, acești falși profeți politici și religioși lipsesc creatura feroce cu „nume de hulă”. Prin aceasta, ei o fac să „stea în locul sfânt”, „unde nu i se cade să stea”. (Matei 24 : 15 ; Marcu 13 : 14). Aceasta pustiește credința oamenilor în Dumnezeu și în abilitatea Sa de a-Și împlini făgăduințele. Ea face pe oameni să uite pe Dumnezeu și-i umple cu un dispreț pentru Cuvântul și Puterea Sa. În preamărirea ajutorului lor propriu și în efortul lor îngâmfat de a lua-o înaintea lui Dumnezeu, precum și de a acapara gloria pentru ei înșiși, ei calcă în picioare Cuvântul Său și se pun pe ei înșiși în opoziție față de Dumnezeu și împărăția Sa, fiind vinovați de adorarea creaturii. Dacă leapădă Cuvântul Domnului, ce înțelepciune este în ei ? (Ieremia 8 : 9). Ei nu au nicio viziune despre dreptul Guvern al lui Iehova prin Christos, iar rezultatul este dezastruos pentru popor. „Unde nu este nicio viziune, poporul piere”, spune proverbul. — Proverbe 29 : 18.

Liga Națiunilor era o creatură compusă sau colectivă, un urmaș și un rezumat al precedentelor șapte puteri mondiale. Cu privire la ea, Cuvântul lui Dumnezeu zice: „Și fiara, care era, și nu mai este, ea însăși este al optulea împărat; este din numărul celor șapte, și merge la pierzare”. (Apocalips 17:11). Acum, se poate spune că Liga „era, și nu mai este”. Care este motivul pentru aceasta? Liga, în timp ce era, opera sub dominația celei de a șaptea puteri mondiale, Imperiul Britanic, care este o putere mondială democratică și protestantă, asemenea căreia lumea nu mai văzuse niciodată înainte. Aceasta era reaua administrațiune, spre a plăcea puternicii organizațiuni religioase, care flămânzește după dominație mondială. Nemijlocit după stabilirea Ligii, Acțiunea Catolică a fost organizată în toată lumea, dar mai ales în Statele Unite, cari erau independente față de Ligă. Apoi au fost organizate fascismul și nazismul și puse în putere, punând stăpânire și control în Italia și Germania.

Șapte ani după punerea la o parte a guvernului liberal, dictatorul fascist semnă un concordat cu Vaticanul, și Cetatea Vaticanului a fost făcută un stat politic, cerând recunoaștere politică tuturor națiunilor pământului. Patru ani mai târziu, cu ajutorul Acțiunii Catolice, conducătorul nazist desființă Republica Germană și semnă un concordat cu capul bisericii sale. Acesta a fost urmat de fapte de disprețuire a Ligii, sabotându-o. Japonia începu agresiunea ei împotriva Chinei, o membră a Ligii. Dictatorul nazist considera tratatul de pace dela Versailles asemenea unei bucăți de hârtie și se retrase din Ligă. Dictatorul fascist comise asaltul său asupra Etiopiei, o membră a Ligii, și nemulțumit de tratamentul Ligii, el se retrase din ea. Japonia de asemenea se re-

trase din ea. Rusia scăpase de Ligă. Apoi, dictatorul nazist atacă pe celelalte membre ale Ligii, pe Austria, Cehoslovacia, Polonia și pe altele, inclusiv principalul stâlp al Ligii, insula-fortăreață a Britaniei. La 20 Noiembrie 1940, la Viena, Puterile Axei, Japonia și Ungaria semnară o „nouă Ligă a Națiunilor”, și, patru zile mai târziu, Vaticanul transmise prin radio o liturghie și o rugăciune pentru o pace religioasă, precum și pentru o nouă ordine de lucruri. Cu Elveția, asemenea unei mici insule în mijlocul țărilor cari se tăvăleau în războiul total, fiind amenințată cu invadarea și împărțirea Elveției, palatul Ligii dela Geneva a fost obligat să se închidă. Deși patruzeci de membre mărturiseau încă să mai adere la Ligă, Liga este de fapt un stat lipsit de animație și necesită să fie reînviat dacă urmează ca el să mai trăiască vreodată din nou. Ea a mers în abisul inactivității și zădărnicii. Ea „nu mai este”.

Rămânea-va Liga în groapă? Din nou Cuvântul lui Dumnezeu dă răspunsul: „Fiara, pe care ai văzut-o, era, și nu mai este. Ea are să se ridice din Adânc, și are să se ducă la pierzare. Și locuitorii pământului, ale căror nume n'au fost scrise dela întemeierea lumii în cartea vieții, se vor mira când vor vedea că fiara era, nu mai este, și va veni”. (Apocalips 17:8, *Am. Rev. Ver.*, marginală). Asociația națiunilor lumesti se va ridica din nou. Lupta dintre „regele dela miazănoapte” și „regele dela miazăzi”, fiind pentru dominație mondială, face inevitabil un astfel de rezultat al acestui război total. Necesitățile de a ține piept agresiunilor totalitare și de a le opri, forțează națiunile la acea finală confederațiune de națiuni pentru noua ordine, oricare ar fi forma ei. Un proeminent preot din New York zicea nu demult (19

lulie 1942): „Există acum o familie mondială, sau, altfel, o sinucidere colectivă. Ceva în adevărată natură a lucrurilor ne împinge la aceasta; ceva mai mare decât noi înșine este după noi. Ori încotro ar vrea cineva să se întoarcă, vede aceasta”. (*New York Times*).

Dar observă aceasta: Profeția arată că atunci când „fiara” iese afară din abis la sfârșitul acestui război total, ea vine afară cu femeia „Babilon” pe spatele ei, sau ea se cațără pe spatele ei îndată ce aceasta iese afară. Aceasta înseamnă că „religia organizată”, și de astă dată organizațiunea religioasă cu sediul principal în Cetatea Vaticanului, va călări și va exercita influență îndrumătoare peste fiara-Ligă. Până astăzi, Vaticanul nu a reziliat concordatele sale cu dictatorii nazist și fascist, iar în luna Mai a acestui an (1942) s’au luat relațiunile diplomatice cu atacatorii mârșavi dela Pearl Harbor și a ignorat multele proteste ale Departamentului de Stat al Statelor Unite în legătură cu aceasta. Programul de cinci puncte al Papei invită pentru sprijinirea acțiunii libere a Vaticanului fără intervenție, ca una din cerințele „noui sale ordine fondate pe principii morale”. În mod asemănător, Statele Unite, opunându-se puterilor totalitare, proclamă garanția lor a libertății religiei ca una din cele patru libertăți, cari au să fie asigurate atunci când va veni pacea. Strigătele și cererile repetate ale politicienilor și religioniștilor pentru „Mai multă religie!” lasă să se întrevadă ca sigur că religia va călări fiara păcii. Trimisul personal al președintelui națiunii americane la Vatican, spre a lucra împreună cu șeful religios pentru pace, este un alt înainte mergător al curtoaziei și respectului care va fi acordat „femeii” numită Babilon, atunci când se sfârșește războiul total. Relațiunile

ei de atunci cu domnitorii lumii, vor satisface dorințele ei lumești, și ea va pronunța aranjamentul de pace drept o „pace a creștinătății”, încă unul din acele „nume de hulă” adăugat „fiarei”.

Chestiunea se prezintă acum pentru răspuns: Garanta-va religia că pacea făcută de oameni va dura? Dacă „religia organizată” se cațără pe spatele fiarei, atunci ea este vinovată de ultimul ei act de curvie spirituală cu lumea, apoi începe judecata ei finală. Cu privire la aceasta, darea de seamă profetică spune: „Vino să-ți arăt judecata curvei celei mari, care șade pe ape mari. Cu ea au curvit împărații pământului; ...Și am văzut o femeie șezând pe o fiară de culoare stacojie, plină cu nume de hulă, și avea șapte capete și zece coarne. Pe frunte purta scris un nume, O TAINĂ: BABILONUL CEL MARE, MAMA CURVELOR ȘI SPURCĂCIUNILOR PĂMÂNTULUI”. (Apocalips 17:1, 2, 3, 5). Orice fel de pace ar impune femeia religioasă între națiuni, chestiunea vitală este, Conduce-va ea pe domnitori și pe națiuni la pace cu Dumnezeu? Nimeni să nu fie amăgit de susținerile și lăudăroșeniile „religiei organizate”; pentru că Cuvântul lui Dumnezeu răspunde, Nu. Ea va conduce în timp de pace războiu împotriva Mielului lui Dumnezeu, Christos Isus Regele, și fiara „păcii” va merge acolo unde ea va împinge-o. Sub influența ei, domnitorii, sau cele zece coarne ale fiarei, nu vor da puterea lor Mielului. Darea de seamă profetică sună: „Cele zece coarne, pe cari le-ai văzut, sunt zece împărați, cari n'au primit încă împărăția (deoarece n'au fost încă „binecuvântați” de către femeia Babilon), ci vor primi putere împărătească timp de un ceas împreună cu fiara. Toți au acelaș gând, și dau fiarei puterea și

stăpânirea lor". Ce urmează apoi? „Ei se vor război cu Mielul, dar Mielul îi va birui, pentru că El este Domnul domnilor și Impăratul împăraților. Și cei cari sunt cu El, sunt chemați, aleși și credincioși”. — Apocalips 17: 11-14.

Oameni de stat proeminenți ai lumii s'au referit adeseori în public la bătălia Armaghedonului și la strângerea națiunilor acolo, dar au omis să menționeze că darea de seamă la Apocalips 16: 14-16 spune că DEMONII nelegiuți sunt acele puteri cari execută strângerea. Cu asemenea informațiune disponibilă pentru ele, națiunile ar trebui să se pună în gardă împotriva demonismului, care este religia. Ele au căzut în cursă și acum cer „Mai multă religie”, și religia este demonism și împotriva lui Iehova Dumnezeu și a Guvernului Său teocratic. Ce a făcut religia pentru a opri marșul națiunilor spre Armaghedon? Nimic; absolut nimic! Ea a mărșăluit de-a dreapta alături de națiuni și le-a binecuvântat în calea lor. Demonii supraumani nu conduc națiunile spre pace, ci spre războiu și nimicire. Intrucât demonii influențează calea națiunilor, nu poate fi niciodată o pace permanentă. Înainte de potopul zilei lui Noe, pământul era umplut cu violență, care se datora demonilor, și apoi îndată veni sfârșitul acelei lumi vechi. Este violența în stil mai mare acum semnul sigur al SFÂRȘITULUI FINAL aproape? În lumina Scripturilor, Da! și este timpul ca națiunile să observe acea ambiție a religiei, sub conducerea Ierarhiei Vaticanului, care este de a domina pământul, dar în realitate e ideea și scopul demonilor de a ține bine controlul acestui pământ și a poporului lui și prin aceasta să dețină control peste tot,

în opoziție cu Iehova Dumnezeu și în tăgăduirea dominației Sale universale!

„Războiul cu Mielul” înseamnă că sub conducerea și influența „religiei organizate”, națiunile vor uita pe Iehova Dumnezeu și Guvernul Său teocratic prin Christos Isus. Ele vor prefera să domnească ele însăși sub sancționarea și binecuvântarea „femeii” Babilon. Aceasta e o uriciune înaintea Atotputernicului Dumnezeu, deoarece este în opoziție față de El. Cum va face o asemenea „uriciune a pustiirii” războiul cu Mielul? Prin continuarea urii și persecuțiunii împotriva acelor cari sunt cu El, adică, de partea Sa, anume, cei „chemăți, aleși și credincioși”. (Fapte 5:38, 39). Aceasta înseamnă că, în timp ce garantează sau ocrotesc religia, națiunile se vor opune adevăratului creștinism. Ele vor continua să deschidă acțiune împotriva Martorilor lui Iehova și împotriva însoțitorilor lor cari au anunțat împărăția lui Iehova sub Christos și cari refuză să meargă înainte cu „fiara păcii” și să călărească alături de religie. Intărâtată de persistenta proclamație a împărăției lui Dumnezeu, și deoarece aceasta scoate la iveală falsa, fățarnică poziție a „ordinei Nouii Lumi” religioasă, fiara, împreună cu toate capetele și coarnele ei și împreună cu „femeia” Babilon, care îi dă pinteți spre a o întărâta, va face o încercare disperată spre a lovi cu coarnele și a călca în picioare mortal proclamarea Impărăției. Prin forță ea va reuși să oprească predicarea acesteia. Dar Christos Isus avertiză că atunci când această lucrare este terminată, și când Atotputernicul Dumnezeu permite ca ea să fie oprită de către „femeie” și de către fiară, „atunci va veni sfârșitul” pentru ei. — Matei 24:14.

Atunci când Martorii lui Iehova vor fi puși sub com-

plectă restrângere, pentru a nu mai turbura sensibilitățile religioniștilor și a oamenilor de stat totalitari, domnitorii „noului ordin” vor striga „Pace” ; ‘dar pace nu va fi’, adică, nimeni cu Iehova Dumnezeu și Mielul Său, „Regele regilor”. Cuvântul lui Dumnezeu avertizează : „Când vor zice : Pace și liniște ! atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei, ca durerile nașterii peste femeia însărcinată ; și nu va fi chip de scăpare”. (1 Te-saloniceni 5 : 3). Încă odată punem întrebarea principală : „Pace — putea-va ea dura ?” și răspunsul hotărît al lui Dumnezeu este, Nu ! Pacea făcută de oameni prin „bine-cuvântarea” religiei va fi de o foarte scurtă viață, și regii și domnitorii politici nu se vor bucura mult timp de ea. Darea de seamă spune că ei „primesc putere împărătească timp de UN CEAS împreună cu fiara”. „Un ceas”, la Dumnezeu, arată un timp foarte scurt ; și, pe neașteptate, cele zece coarne și fiara vor merge la pierzare, nu în mod pașnic, ci în mod violent, în bătălia Armaghedonului. De astă dată fiara, capetele și coarnele ei vor merge, nu în „groapa fără fund”, ci în „lacul de foc și de pucioasă”, spre a fi cu totul consumate și nimicite. — Apocalips 19 : 20 ; 20 : 10.

Dar ce se va întâmpla cu „femeia Babilon”, „religia organizată”, care călărește pe fiară ? La sfârșitul aceluia „ceas” al domnitorilor cu fiara, ei vor fi forțați să vadă fățarnicia religiei și cum i-a înșelat ea cu speranțe false și i-a condus într-o poziție fără speranță, având în față nimicirea ca singurul rezultat. Cuvântul profetic sună : „Cele zece coarne, pe cari le-ai văzut, și fiara, vor urî pe curvă, o vor pustii, și o vor lăsa goală. Carnea i-o vor mânca și o vor arde cu foc. Căci Dumnezeu le-a pus în inimă să-I aducă la îndeplinire scopul Lui : să se în-

voiască pe deplin și să dea fiarei stăpânirea lor împărătească până se vor îndeplini cuvintele lui Dumnezeu". (Apocalips 17 : 16, 17, *Am. Rev. Ver.*). Să observe religioniștii și toți ceilalți persecutători ai Martorilor lui Iehova, că nu Martorii credincioși ai lui Iehova sunt aceia cari vor face astfel să dispară în mod violent „religia organizată” ! Puterile mondiale vor face aceasta, chiar acelea cu cari religia comite curvie spirituală, întrucât face cauză comună cu ele împotriva Teocrației lui Iehova și împotriva acelor cari pun mărturie despre ea. — Ezechiel 16 : 28-43; 23 : 17-31.

„Religia organizată” numită „creștinătate”, a mărturisit a fi cetatea numită după numele lui Dumnezeu și a amăgit astfel pe domnitori și pe supușii lor. Ce se va întâmpla națiunilor și asociației lor pentru pace mondială, când Domnul Dumnezeu prin Christos Isus, fără veste, începe bătălia Armagedonului și desparte forțele dușmanilor Săi și atunci cele „zece coarne” vor răsturna „religia organizată” ? „Coarnele” nu vor proceda astfel din iubire pentru creștinism sau pentru Teocrație, Iehova Dumnezeu prin aceasta își execută judecata Sa asupra „religiei organizate”, iar pentru distrugătorii ei, El le rezervă paharul nimicirii și le zice : „Beți ! Căci iată că în cetatea peste care se chiamă numele Meu, încep să fac rău : și voi rămâneți nepedepsiți ? Nu veți rămâne nepedepsiți, căci voi chema sabia peste toți locuitorii pământului, zice Domnul oștirilor. Așa vorbește Domnul oștirilor : Iată, nenorocirea merge din popor în popor, și o mare furtună se ridică dela marginile pământului. Cei pe cari-i va ucide Domnul (Iehova) în ziua aceea vor fi întinși dela un capăt al pământului până la celălalt”. — Ieremia 25 : 28, 29, 32, 33.

Astfel, odată și pentru totdeauna, principala chestiune de discuție va fi rezolvată: Fi-va pământul cuprins în dominația universală a lui Iehova, sau va rămâne sub „Babilon”, care este organizațiunea lui Satan? Satan și întreaga sa organizațiune, vor fi nimiciți în Armaghedon, și chestiunea de discoperire va fi încheiată în eterna justificare a numelui lui Iehova. Înainte de a merge în nimicire, națiunile vor fi făcute să știe că El este Iehova. — Ezechiel 38 : 23 ; Tefania 3 : 8.

Cu soarta timpurie a „femeii” Babilon, sau a „religiei organizate”, expusă așa de clar în cuvântul sigur al lui Dumnezeu al profeției, strigătul de avertisment este trăsats afară la oamenii cari caută viață și pace fără sfârșit și cari doresc să fie poporul lui Dumnezeu : „A căzut, a căzut, Babilonul cel mare ! A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui spirit necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte ; ...Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți de urgiile ei ! Pentru că păcatele ei s'au îngrămădit și au ajuns până la cer ; și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei”. (Apocalips 18 : 2, 4, 5). Acesta nu e timpul de a fi amăgit. Dominația religiei în viitoarea pace a așanumitei „Noui ordini” va face ca majoritatea locuitorilor pământului să se mire cu admirație după „fiară” organizațiunii mondiale pentru pace. Soarta unora ca aceștia pentru refuzul adevărului și avertismentului lui Dumnezeu este declarată în aceste cuvinte : „Și locuitorii pământului, ale căror nume n'au fost scrise dela întemeierea lumii în cartea vieții, se vor mira când vor vedea că fiara era, nu mai este, și va veni”. — Apocalips 17 : 8.

Martorii credincioși ai lui Iehova Dumnezeu nu se vor

mira și nu vor fi amăgiți. Ei vor străbate mai departe prin persecuțiune și opoziție, ținând sus predicarea Teocrației Sale prin Christos Isus și a noii lumi a dreptății și a păcii pe care aceasta o va duce-o, până ce lucrarea de mărturie se va termina și vine sfârșitul final. Oamenii de bine, cari aud acum mesagiul Impărăției Bunului Păstor, deasemenea nu vor fi amăgiți și nu se vor mira nici nu vor admira „urâciunea pustiirii” în timp ce ea stă în mod amăgitor în „locul sfânt” sau în locul Guvernului drept al lui Dumnezeu. În alegerea dintre „fiara” călărită de către „femeia” Babilon și „Mielul”, ei preferă „Mielul” lui Iehova, care este „Regele regilor, și Domnul domnilor”. Ei ies afară din Babilon, lăsându-l pe el pe „fiară” și pe „coarnele” ei în soarta lor în mâinile Dumnezeului Celui Atotputernic. Ei fără întârziere ascultă avertismentul și instrucțiunile Regelui, care prezise apariția contrafacerii pentru pace și zise: „De aceea când veți vedea „urâciunea pustiirii”, despre care a vorbit proorocul Daniel, așezată în locul sfânt, — cine citește să înțeleagă! — atunci, cei ce vor fi în Iudea, să fugă la munți. Pentru că atunci va fi un necaz așa de mare, cum n'a fost niciodată dela începutul lumii până acum, și nici nu va mai fi”. — Matei 24 : 15, 16, 21.

Numai aceia cari fug la „munții” desemnați de către Rege vor supraviețui cel mai mare din toate necazurile Armaghedonului, și vor intra în dreapta lume nouă a păcii fără sfârșit. Numai unii ca aceștia vor avea numele lor scrise în cartea vieții dela întemeierea lumii noi. Lor „altor oi”, le va zice Bunul Păstor și Regele: „Veniți binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți împărăția (binevântările) pregătită pentru voi dela întemeierea lumii” (Matei 25 : 34). Singurii „munți” la cari se poate fug

pentru ocrotire și pentru supraviețuire pentru viață vecinică, sunt Iehova Dumnezeu, marea „Stâncă a vârstelor”, și Christos Isus, 'expresia feței persoanei Tatălui'. (Isaia 26 : 4, *Am. Rev. Ver.*, marginală ; Evrei 1 : 3). Profeția lui Iehova prin Daniel aseamănă Guvernul Său teocratic prin Christos Isus unui „munte mare” care „umplea tot pământul”. Dar mai întâi, acel Guvern ceresc, sparge în bucăți și înlătură pe vecie marele obstacol din calea păcii durabile pe pământ, anume, puternica organizațiune a lui Satan și religia ei. În schimb, Guvernul lui Iehova, va „sta pe vecie”. — Daniel 2 : 35, 44, 45.

Cu privire la Regele domniei teocratice a lui Iehova este scris : „Și domnia va fi pusă pe umărul Lui ; El vor numi : Minunat, Sfetnic Dumnezeu tare, Părintele vecinicilor, Prinț al Păcii. Creșterea domniei și a păcii Lui nu va avea sfârșit... Răvna lui Iehova al oștirilor va face aceasta”. (Isaia 9 : 6, 7, *Am. Rev. Ver.*). Cu privire la felul pașnic al domniei Sale în toată lumea, este scris mai departe : „Munții vor aduce pace poporului, și dealurile de asemenea, ca urniare a dreptății Tale. În zilele lui va înflori cel drept, și va fi belșug de pace până nu va mai fi lună. El va stăpâni dela o mare la alta, și dela Râu până la marginile pământului”. (Psalm 72 : 3, 7, 8). Cu privire la libertatea de războiu, la libertatea din nevoie și la libertatea de teamă de partea acelor cari supraviețuiesc Armagedonul și intră în lumea nouă sub Teocrație, este scris : „Niciun neam nu va mai trage sabia împotriva altuia, și nu vor mai învăța să facă războiu : ci fiecare va locui sub vița lui și sub smochinul lui, și nimeni nu-l va mai turbura. Căci gura Domnului (Iehova) oștirilor a vorbit”. — Mica 4 : 3, 4.

Deplină informațiune în legătură cu binecuvântările

păcii, dreptății și vieții fără sfârșit pe pământ sub împărăția lui Dumnezeu, vei găsi în noua carte, dată pentru prima dată publicității aci la acest Congres, intitulată :

„LUMEA NOUĂ”

Cel de mai sus este textul cuvântării „Pace — putea-va ea dura ?” rostită de președintele lui Watch Tower Bible and Tract Society, duminică, 20 Septembrie 1942, la adunarea publică a Congresului Teocratic al Lumii Noue. Acest congres unic, a cuprins mai mult de opt conferințe, ținute în același timp în orașe din America, Insulele Britanice, Suedia, America Centrală și de Sud, Africa de Vest și de Sud, și în Hawai. Președintele a vorbit la conferința principală din Cleveland, Ohio, și cuvântarea sa a fost transmisă de o întreagă rețea de linii telefonice direct la celelalte conferințe asemănătoare în cincizeci și unu de alte orașe ale Statelor Unite, în afară de faptul că a fost transmisă și prin radio WBBR. Ascultătorii uniți la această cuvântare în Statele Unite, erau în număr de 126.000. Cuvântarea este publicată aci pentru folosul milioanei de oameni de bine, cari nu au auzit-o.